

Валентина ЧІСТЯКОВА,
вчитель-методист спеціалізованої
школи № 102 м. Києва

Вірити в успіх кожної дитини

Дитина вперше прийшла до школи – це велика подія, як для неї, так і для батьків. Багато змін починається в її житті. Зокрема, по-новому складається побут сім'ї, з'являються нові турботи, обов'язки, радощі та, на жаль, і розчарування. Дитина з цього дня вступає у взаємини з новими для неї людьми – вчителем і однокласниками. Хвилюються і батьки: "Як там все складеться в школі?" Зазвичай, діти з великим бажанням ідуть до школи, але бувають і винятки. Особливо це стосується тих, хто не відвідував дошкільний заклад і їх лякає велика кількість незнайомих облич, а найголовніше – відірватись від батьків.

Так, одного разу до мене у перший клас потрапив хлопчик на ім'я Артем, який виглядав на урочистій лінійці, присвяченій 1 вересня, понурим та міцно тримав за руку маму. Коли треба було стати в ряд зі своїми однолітками, мама спробувала розтиснути руку сина і розвернути його обличчям до дітей та Артем ще сильніше притулився до неї і розплакався. Не витримала і його бабуся – теж пустила сльозу. Раптом Артем вирвався і побіг. Його зупинили. Оце так ситуація! Але вчитель не може довго роздумувати як вийти із неї. Я не маю права помилитися. Тому, підсїдаю до хлопчика і спокійно кажу: "Я тебе дуже чекала на свято, як же без тебе? Поглянь, який сьогодні гарний день, радіють діти і ти їм посміхнися". Артем переключив свою увагу і заспокоївся. Стало зрозуміло, що йому треба з перших днів приділяти більше уваги. Так і сталося. Коли ми зайшли до класу, діти побачили багато картин, що висіли на стінах, а Артем запитав у мене: "Хто це намалював?" Я відповіла: "Діти". Більше я від нього нічого не почула. Але відчула, що продовження розмови ще буде. Треба було розпочинати урок. Час минув непомітно. Всі перерви

Артем був поруч зі мною, або біля картин. Раптом він підійшов до мене і сказав: "Я теж так хочу навчитися малювати". Я відчула, що за це треба вхопитися, дитина виявила інтерес. Імовірно спрацювало те, що діти не люблять відставати один від одного, не вміти того, що вміють інші. Кожному дуже подобається, щоб усі побачили на що він здатний і який молодець. Тим паче я не знаю, чи захоче Артем іти до школи наступного дня. Потрібна сильна мотивація і вона є – це бажання малювати. Я пообіцяла йому, що періодично приноситиму для нього в школу різні розмальовки. Так, це навантаження на вчителя, але з яким задоволенням Артем біг до школи в очікуванні завдання малювати. А за ним потягнулися й інші діти, як це зазвичай буває у дитячому колективі. За рік назбиралася ціла папка творчих малюнків, окремі з яких прикрасили стіни у класі.

Ви навіть не уявляєте, яке було продовження цієї історії. Під час канікул Артем був у мами на роботі, захопив і свою творчу папку. Колеги мами із задоволенням роздивлялися його малюнки. Артем критично поставився до їх оцінювання, відчуваючи, де гарно намальовано, а де ні. У той же час, мама була горда за сина, щаслива, авторитетна в галузі його виховання в очах своїх колег і керівництва.

Ось такий щасливий випадок стався у моїй практиці, який посприяв прищепленню Артему бажання іти до школи, а також формуванню у дітей уміння спілкуватися один з одним, приймати рішення, розвивати діалогічне мовлення тощо. А це все дуже позитивно вплинуло на якість навчання та здоров'я дітей.

З огляду на викладене, хочу зазначити, що для досягнення бажаних педагогічних результатів потрібно завжди вірити в успіх кожної дитини, якщо ваш поклик бути вчителем.